

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, nov. 15. 1868. 46. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Delegationális mars.

Ghiczy Kálmán! Tisza Kálmán!
Saját esze után jár mán . . .
Ott hagyták a deákokat . . .
Mint szent Pál az oláhokat . .
Ott bizony.

Bónis! Perczel! és Simonyi!
Nem tudtak megbarátkoznyi . . .
Azon truppal, mely a hazát . . .
Német kezére játsza át . . .
Ugy bizony!

Manojlovits! Várady! Pap!
Dolegatyusságon nem kap;
Nincs is azon mit szeretni,
Deák nyakába kell vetni.
Ugy bizony!

Somossy! Szontagh! Ivánka!
Hogy kilépett meg nem bánta;
Jobboldalnak áll a világ . . .
Ott virul a sok *mákvirág*!
Ott bizony.

LUDAS MATYI.

Eredeti levelek.

LXXXII.

Kedves komám Matyi!

Feki istóriákat olvastam mostanában az ujságokban, ianem még is csak arra nevettem el leginkább magamat czimbora! hogy hát az öreg Deák uram nem elégszik meg avval, hogy valamennyi bugyogós ur van mán, mindet deákká csinálta, most meg azt akarja, hogy hát még a tót, rusznyák, rácz és oláh is mind diák legyik.

Ugyan mi a tatár nem jut még eszibe annak az öreg embernek, hiszen akárhogy nyög is már, megtette Magyarországot mindennek, csak magyarnak nem.

Bizony ecsém én azt sejtem, hogy addig addig okoskodik az öreg ur, hogy egyszer csak össze megy az esze, mint a tej nyáron, osztán turó lesz belőle, minket meg Bajszt meggyúr galuskának, osztán megesznek a nimetek mint turós galuskát.

Jobb vóna bizony már Deák téns uramnak csak piskótával élni, oszt a lábát lógázná csak, hisz ükigyelmének még meghalni is nehéz lesz, olgan jó dóga van most.

Én isten bizony mindig vártam, hogy ugyan lesz e valaha ökigyelméből préczektor vagy prófessor! de hát látom már, hogy örök minditig csak diák marad ükeme; hej pedig a diákféle ember minditig furfangos, oszt nem gondol véle, hogy hát a jörendőbe mit aprítunk a tejbe.

Már én csak pajtás azt gondoltam paraszt fővel, hogy hát legjobb vóna ezt a Magyaroszágot ugy meghagyni a mint van, hadd legyik a tót . . . tót, a rusznyák — rusznyák, a rácz . . . rácz, az oláh meg oláh, megélhetnénk mink egymás mellett bíkessigbe, osztán csak a lenne a kötelessige minden embernek, hogy legyík becsülletes pógárja ennek a hazának, védelmezzük a magunk jogát a nimet ellen; a törvényünk pedig hát legyen jó, mely minden becsületes embert egyformán megvédjen akár tótul, akár ráczul van irva.

Lásd pajtás! a gulyásos husban is van minden részibül a marhának, még azonfelül van benne paprika, hagyma, kolompér, meg szalonna is . . . ugyi komám! azirt még is minden ítel közt a legfáinabb? Épp igy képzelem én Magyarországot is mint a gulyásos hust, van ebbe mindenféle, hanem az is igaz, hogy a deákpárti ember benne csak a csont; a nimet aztán ezen rágódik. Ugyi, hogy hát igazat mondtam? láddi komám! hogy vóna nekem eszem, azir hogy marhák közt lakom.

Hejj öcsém az árgyérussát! megmondtam én azt már sokszor, hogy ha én vónék az a ki nem vagyok, hát más világ lenne mingyárt . . de hát láddi az a baj, hogy az okos ember szavára, ha szürben jár, nem hajtanak azok a sok nagyfejü bolondok.

Na komám! láttam már uj aranyat is, épen olyan, mintha Mária Pócson csinálták volna a bucsusoknak azzal a sok apró angyallal, hanem hát az ilyen kálomistaféle embereknek mint mi vagyunk orrunk töllefoghagymás. Na de nem is kell, mert hát a mennyit még eddig az ideig Lónyay uram veretett, csak minden 10-ik falura jutna belöle egy darab.

Aranyunk is van hát már? Nyakig úszúnk a boldogságos páczba ecsém! csak az ebből a tanuság.

Áldjon meg az ur isten mind a két kezével azt kivánja

Karakán Marczi,
gulyásbojtár.

Ganzele lájber Dolfelesz Ágai!

mint a zsidókongressusra kandidált követjelöltnek beszéde választóihoz.

Grojszartige Wählbürger!

Scholem alajkhum! jach zall leben hündert Jahre, der Goim zoll krepores máchen. — (*poharat veszen kezébe, félig tölti kóser borral s aztán felemeli*) zaj fiel threppel jajem die mir in májn khiskesz hinajn gájen, — zaj fiel schwarze ohren zallén in den gájen zájnen khiskesz hinajn fahren . . , zall leben ünd gzünd zajn.

Grojszartige választhü khüzünsigeschigek! Én vagyuk a Dolfelesz leben der Ágai vün Zweig — hanem júl megthessék érthöni leben megválaszthuságusságuk! én nem vagyuk az ákhrül ozér hugy megérthümeltem vulna, hugy azun fünn akhadjak.

Én vagyuk a Dolfelesz fün Búrsszem Jankü! az a naty férfió! khire már sukan ráfukhták, hugy meg lehetne üt felakasztani. Nü . . hát az nem ér schemmit schem, hugy nekhemnek az akhasztufa schem ártalmasch, mert jach bin einer fün die vöhrnehme Lájth . . motyar izralitó! Deákh hitöm, lelkhüm és engemet azir júl fhüzet Ontrássy excellentiós oraságh.

Én grojszartige választhúk! refurmatzionatzionizirozotth izralithó vagyuk, ésch mogamot a kkürülményekhez alkhalmazum; megeszüm ha

khüll a disznó pecsenyő, nyóhlpecsenyő — szerethem a ganzele lájber mit stinkhele zwiebele záftl . . . ez igen jú csemege; ma vagyuk zsidó! hunap zsidó; és annyira vagyuk zsidó! hoty ojra megfheszitením Kussu . . . akharum mundani a Khriszthust, ha must élne, de mivel itt nincs . . . tiszthelt választhuimat arra khérem, hoty bestelláljanak direkt fün Rum egy Kriszthos . . . és én ganz nach der Art megfheszithöm.

Tiszthelt választhuságusságuk! natyun tisztelt natyságusságuk, májne geehrte Mehitten der gedokhesz . . zall ihnen májden alle, meine lájt, — mundják meg ünükh mit diskhoráljak, a naty kangresszen, mire szaphazzak, mire nem . . mindhenre a miből rebach lesz rászaphazuk; zom bajspiel huty

a chazebalgot ulcsubban khüll adni;

hoty a gyopjó ulcsun kheljön, huty drágán khöljön czollpfündel adjuk el és harminczhat latus funttal vegyök;

a khi most Thatele! a khi must Mhamele! téns ür, téns asszuny, notyságusch asszuny és or fug lenni . . Aj wáj zoll lében ünzer herr Gatt . . . zall den Dolfelesz hündert jahre lében lassen.

Jach bin ein izraelitó einer fün ünsere lajt, ein huchgebildeter scrajbelesz fün Bursszem Jankhu !der thatele zall leben und die Mhameles . . . válaszszanak meg khirem, válasszanak meg és sie zallen alle leben, csokh válasszanak meg; mindent theszek, tútágust álluk, gimnasztik csináluk, nyafuguk, ogathuk, fötyölök . . . allesz wer ech zajn . . éljen [illegible]ncz Dolák! zollen izraliten leben und wer nur leben kann.

Fehérvári kortesnóták.

I.

(A Schwarz Gyula párté.)

Schwarz Gyulának nagy a hire
Mert a negyvennyolcznak hive.
Jó hazafi, bölcs férfiú!
Munkás, szerény, de nem hiú
Éljen Schwarz Gyula!

Ismerője a világnak,
Diszére van az országnak,
Tudományban buvárkodik,
Népjaváért fáradozik.
Éljen Schwarz Gyula.

Mi nem pénzért korteskedünk
Nem adjuk el testünk, lelkünk . . .
Rosz vásáron nincsen haszon . .
Választunk bátran szabadon.
Éljen Schwarz Gyula!

II.

(A Zalay párté.)

Igyunk! a ki angyala van!
Zalaynak sok bora van;
Hajtsuk a kancsót fenékig,
Ingyen adják, ingyen mérik.

Öt, hat, tiz forint egy vótum —
Zalay a taktum fótum —
Ki a becsét félre teszi:
Annak lelkét bérbe veszi.

Sántának való a mankó!
Zalainál sok a bankó,
A jobboldal adja neki,
Választóit pénzen veszi.

Igyunk a ki angyala van!
A bankónak most döge van,
Valamennyi rongyos bankó . . .
Mind a választóknak való.

Bolond Istók.

Furcsa qui pro quo.

„Hová való ön?
— Hollandiába.
„Ugy hát ön bizonyosan stockfisch.“

———

A pajkos diákok.

Megtörtént egyszer, hogy a pajkos deákok —
A **legátióba** tanárokat küldtek!
És az igy kijátszott tanárok helyébe —
Fontoskodó képpel a deákok ültek.

Jogot s törvényeket lábbal tapodának
És a bizalommal rutul visszaéltek,
Hanem aztán Pesten bezzeg adtak leczkét
Deák uraméknak azok, kik . . **megtértek**.

Meg ne ijjedj olvasó!

Itt a delegátió!!

Szörnyü vig tragoedia 5 felvonásban. Előadatik Pesten a Reixráth házában. Belépti dij mennyi? isten a megmondhatója! de hát fizeti a magyar nemzet.

I. jelenet.

Rendező: (a coulissák megett, tehát csak a látja ki a Ludas Matyit olvassa.) Most tudják önök mi a teendőjük, igyekezzenek, hogy fényesen üssön ki a darab . . . tehát szerepeikre elkészüljenek. Az Esti lap, Hirmondó, Pesti Napló alleluját hirdessenek a vendég müvészek megérkeztére. Tapsonczokról herr von Ludassy ön gondoskodik, maga pedig Dolfi barátom a Borsszem Jankóban illő illusztratióval transparentekkel örökiti meg a dicső napot érti?

Borsszem Jankó: Értem kegyelmes ur!

Rendező: Na ha érti hát . . . mars hinaus.

II. jelenet.

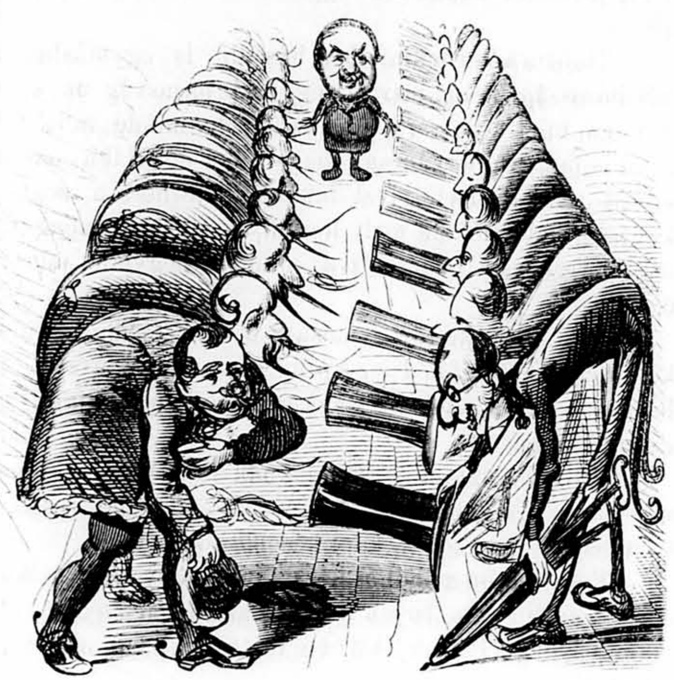
Előjáték.

Óriás plakátok hirdetik az utczák sarkain a nagyszerü eladást . . az az hogy előadást; s bámész csoport olvassa és gondolkodik felette, hogy az a delegatió valami menageriaféle lehet, melyet a botanikus kertben, a Ciniselli vagy Renz-féle czirkuszban fognak mutogatni pénzért az áldozat kész fizető publikumnak, mely a majom komédiáért ugy szórja a pénzt, mint lapátos tót a polyvát, miglen egy infámis suszter inas elkiáltja „Éljen Deák!“ s ezért her von Ganstól rögtön egy Lónyai hatost kap.

3-dik jelenet.

A bemutatás.

A vendégművész rajxráthok . . . pardon delegátusok megérkezvén: az igazgató ezeket a helybeli közösügyes komédiánsoknak és viszont ezeket amazoknak bemutatja.

4-dik jelenet.

A trakta.

Rettenető dinom dánom a rendezőnél. Lónyay fináncz miniszter rendkivül örvend a nagyszerü dorbézolásnak mert növekedik a f o g y a s z t á s i a d ó. A felköszöntések sorát Besze János nyitja meg s iszik az egységes osztrák birodalomért.

5-dik zárjelenet.

A tableau!

A publikum, rettentő tapsok között kihivja a szerzőket, Szerzők, D e á k F e r e n c z és B e u s t meg is jelennek s egymást a közönség szeme láttára megölelik. A publikum a nagyszerü nevetés miatt ugyancsak törli a szemeit . . .

K e g y e s e l m é l k e d é s a polgári házasságról.

Mutatvány a Ludas Matyi 1869-re szóló naptárából.

Miről beszélnek a nők legörömestebb? Miről gondolkoznak fiatal és nem fiatal leányok legtöbbet? Mit ohajtnak a fiatal nőtlen emberek? Mitől irtóznak az özvegy emberek? Mi az, a mi a palotában és kunyhóban, város vagy falun egyaránt feltalálja az embereket, mint az adóintő czédula? a mi soha divatból ki nem megy, mint a fináncz, meg a stempli? el nem avul, hanem él és uralkodik? — Ez a nagy hatalmasság atyámfiai! **a házasság.**

A közösügyek közül a házasság legrégibb találmány; — azonban az inditvány mindenesetre b a l o l d a l r ó l jöhetett, mivel az embereknek szive rendesen baloldalon van, már t. i. a kinek h e l y é n v a n.

Ki a szent házasságot először feltalálta, annak vagy nagyon szerelmes, vagy nagyon vakmerő embernek kellett lenni, vagy az o p p o r t u n i t á s kényszeritette oda; mindennapi ember semmi esetre nem lehetett; mert — kérem alássan — nem mindennapi emberhez illő bátorság kell ahhoz, hogy valaki elmondja, a „holtomiglan holtodigiant,“ és aztán valóban ura is legyen az asszonynak — akarom mondani — a szavának.

Szerelmes ember rendesen azt hiszi, hogy a házasság a legboldogabb Eldóradó, pedig akárhány példa van, hogy tul tesz a harmincz éves háborun és a szerelmi lángot kioltja, mint egy zápor. Egyébbiránt az sem ritkaság, hogy a házas felek közt a tüz csakugyan megmarad s u g y é g n e k e g y m á s s a l mutyiban, mintha a purgatóriumban fütenének alájok, pedig az ezen tüz által okozott kárért sem az „első magyar általános biztositótársaság nem ad kárpótlást, de még az „Anker“ sem sokat.

A papok ugy vannak a házassággal, mint a borbélyok az érvágással; csak másnak komendálják ezen hasznos h á z i szert, — hanem m a g o k n e m i n s t á l n a k b e l ő l e; — elégnek tartván maguk részére a töredelmes párok gyóntatását.

A házasság azonban ismét kétféle: régibb és ujabb divatu. Tudjuk ugyanis, hogy az életben, a krinolintól a politikai meggyőződésig, minden divat szerint változik; így a házasság is.

Az ujabb divatu polgári házasság, sokban különbözik a régibb divatu szent házasságtól, de sokban hasonlit is ahhoz.

Legelőször is különbözik abban: hogy az egyházi házasság s z e n t, a polgári pedig nem szent; habár mindamellett is k e l e n d ő b b portéka amannál.

Ez onnan van, mert a mai prózai nemzedék nem oly ambitiózus, mint a régibb s egyáltalán nem áhitozik a m a r t y r k o s z o r u után, mely a szentségnek mulhatatlan kelléke.

Különbözik továbbá abban is, hogy az egyházi házasság p a p e l ő t t köttetik; a polgári pedig v i l á g i b i r ó előtt. A régi kegyes emberek pedig azt állitották: hogy a házasság az é g b e n köttetik. — Annyi igaz, hogy jobb lenne azt most is fennt kötni, legalább megspórolná az ember a stemplit meg a stólát.

A szent házassághoz szükséges a pap áldása, a mi ugyan ritkán fog az illetőkön, — ehhez pedig nem szükséges, de ha a felek épen kivánják, ráadásul megkapják azt is, mint a hushoz a nyomtatékot.

Különbözik a két házasság abban is, hogy mig amaz élethosszziglani börtön — akarám mondani — frigy! addig emez csak bizonytalan időre szóló váltó, melyet a felek tetszés szerint felmondhatnak, vagy prolongálhatnak; azonban másra nem girirozhatnak, tartván tőle, hogy a f o r g a t m á n y á l t a l c s ö k k e n n i t a l á l a v á l t ó é r t é k e.

Mind két házasság kétoldalu szerződés, csakhogy a polgáriban b á n a t b é r t kötnek ki, mig az egyháziban azzal nem terhelik a férjet, — bölcsen tudván, hogy a feleség már magában is elég b á n a t b é r.

A régi módi házasság rendszerint t á n c z c z a l kezdődik, — néha aztán közbe is isten igazában m e g t á n c z o l t a t j a egyik a másikat, tehát mondom tánczczal kezdődik s gyakran sirással végződik. — A polgári házasság pedig szerződés aláirással kezdődik; s ha a felek tulterhelték gyomrukat a házas élet f e k e t e l e v e s é v e l, prószitot mondanak egymásnak és szépen odább állnak.

Hanem némi tekintetben hasonlit is egymáshoz a két házasság. Igen! mert az egyházi házasság is épen ugy iga, mint a polgári; s ha az iga bármiféle fából legyen is faragva, ugyancsak megviseli a négylábu barom edzett nyakát: mennyivel inkább feltörheti a szegény két lábú halandóét, a mely korántsem oly muszkabagaria féle bőrrel van pánczélozva, mint a négylábu martyr nyaka.

Hasonlit a kettő egymáshoz abban is, hogy mindkettőt csak t á v o l r ó l s z é p n é z n i, mint a csatát, de ha benne van az ember — akkor épen nem találja olyan gyönyörüségesnek.

Továbbá mindkettő fiataloknak való. Hiszen kérem alássan — ifju korában az ember minden elemi csapást könnyebben megszokik, mint későbbi éveiben.

Egyébbiránt mindkét házasság olyan mint kánikulában a zuhany; szörnyen kivánja az ember, de ha forróságát a hideg viz l e h ü t ö t t e, tüstént kivánkozik tőle szabadulni.

A polgári házasság tagadhatlan igen sok előnynyel bir, — még is számos ellenségei vannak.

Ellenségei közé tartoznak az aristokraták, mivel az emánczipált nemzedékkel közösügyeskedni ők ugy sem kivánnak, — a demokratáktól pedig irigylik ezt az áldott állapotot.

Ellenségei továbbá a nős emberek, mert hát s a v a n y u a r ó k á n a k a s z ő l l ő.

Az öreg urak pedig azt tartják, hogy ők bizony nem kaparják ki a sült gesztenyét a más számára.

Némelyek azért undorodnak a polgári házasságtól, mivel minden ujjitásnak ellenségei! pedig ez korántsem uj találmány; miért is a kegyes papák és mamák megnyugtatására szükségesnek látom megjegyezni, hogy már a paradicsomban Ádám és Éva polgári házasságban éltenek egymással, sőt még annál is democraticusabb összeköttetésben voltak, mivel nemcsak pap vagy szolgabiró, de még egy árva tiszteletbeli esküdt sem volt jelen az esküvőjükön.

Én részemről jó lélekkel merem ajánlani a polgári házasságot nemcsak ellenségemnek, hanem felebarátaimnak is. Az igaz, hogy az embereknek meg van az a szeretetre méltó tulajdonságuk, hogy a mit maguknak nem kivánnak, azt nyakraföre komendálják másnak.

Elég az hozzá, hogy a polgári házasság sokkal czélszerübb s az ember csókolni való gyarlóságainak inkább megfelel, mint az egyházi házasság.

Az egyszeri czigánytól kérdezé egy plébános:

„Hé Csicsa! valld meg nekem szeretnél e a N. váradi püspök lenni?“

— Főtisztelendő uram az a fényes hivatal nagyon

sok lenne ilyen magamforma mezitlábos ördögnek — felelt a more, — a hivatalt a titulussal együttátengedném tisztelendő atyámnak, — de a jövedelmét – azt csak magamnak tartanám meg. —

Igy van sok mezitlábos erkölcsü felebarátunk a szent házassággal, melynek azon kellékét — a mi annak szent nimbust kölcsönöz, — az örök hüséget sokan oly magas megtisztelte'ésnek tartják, melyet megérdemelni nincs elég lelki erejök, — de a mézes hetek foglalatosságát – na . . azt csak valahogy megbirnák.

Miután már a polgári házasság oly dicsérendő intézmény, hogy ott az ember nem kénytelen magát olyas valamire kötelezni, a minek megtartása nem áll ha'almában, tehát régetlen előnnyel bir a régi módi házasság felett.

Hiszen a könyelmü s változatosságot kedvelő embertől ugyan ki is várhatna komoly állandóságot s örök hüséget? Ez oly absurdum, mint oláh bocskoron az arany sarkantyu.

Én tehát azt mondom: éljen a polgári házasság!

Papra Morgó.

Nem ábránd de való.

Mely naponként ismétlődik a pesti egyetem falai között a XIX. század második felében.

(Ajánlva annak a debreczeni conviktusi diáknak.)

(PÁLYÁZIK.)

Panaszos vagy édes jó colléga!
A konvictus és száraz brugóra . . .
Kágyinénak főzte, tehát nem kell?
Ministernél járkálsz képzeteddel . . .
Kinek dusan teritett asztala . . .
Gazdag étkek halmazával rakva

Jó vón nekünk itt az egyetemen
A csizmatalp is zsirba pergelten,
Tyukhus, malacz vagy pulyka pecsenye!
Mi előttünk hihetetlen mese.
És a béles vagy a forró kalács,
Pesten pajtás! csak jámbor ohajtás.

Ti nektek a mohos collégium —
Lakást is ád láddi jó fiu!
S minden délben egy dárdás harangoz:
Ebédre a teritett asztalhoz.
S ruhára pénzt a legátió hoz.

Hajh! de minket ily jó téteménynyel
Lukullusi izletes ebéddel . .
A királyi!! egyetem nem lát el.

Söt vesz tőlünk nyolczvan forintnyi bért
Fejünkbe vert tudományaiért.
S fovábbá husz forintot fizetünk —
Tartás nélkül csupán egy kis zugért.
A koszt ezen prózai fogalom . . .
Nálunk silány értelemben vagyon.

Csipős szürke ködöt reggelizünk . . .
Délbe gyakran a „napnál“ étkezünk;
S nagy az öröm, a midőn estvére:
Szert tehetünk egy vizes zsemlére.

S ha megunjuk e cinicus éltet,
Hasunk munka után látni késztet:
Conditiót világért se adnak . . . .
Kinevetnek, vagy meg se hallgatnak —

Ajánlhatod itten képességed . . .
Ha nincs a ki pártfogoljon téged;
Száz esetben egyszer fordul elő . .
Hogy szükséges itt s itt egy nevelő.
Ha irnok vagy? jó pajtás tudd meg azt,
Főnököd a munkával megszakaszt.

Ez a nyomor, nem a debreczeni . . .
Nehezebb itt fiu! deák lenni,
Se baj, hogy száraz brugótok van —
Hejh! volnánk itt rá kosztosok sokan.

Jó czimbora! most láthatod tehát
Hogy a pesti s debreczeni deák —
Élet között roppant a különbség,
Ugy aránylik mint földünk és az ég.

BALAMBÉR,
egyetemi polgár.

Legujabb politikai esemény!

A demokrata „N é p Z á s z l ó j a“ az arisztokrata „Pesti Napló“-nak leharapta a fél fülit.

Politikai diskurszus
I c z i k szomszéd és M i h á l y gazda között.

Mihály: Ni ni Iczik szomszéd! hát maga nem lép fel a zsidókongreszszusba képviselőnek?

Iczik: Én Mihálygazda mit gundul khend, nem vagyuk én arany burnyó imádó! thodja khend én echt liberális magyar zsidó vagyuk! musthan pedig

„Azuk lesznek a kongress khüveti,
A ki programmjában Deákot követi.“

Mindenfelül pecsuvits zsidokhat választhanak lássa khend! az én khuzinum férje a Hózenbandhändlerthal Salamon, a khi o'y becsöletes hazafi, hugy Lodas Matyira mindig khét példányban prenomerál, khitözte a nemzeti zászluját Irsán, rajta pumpázott a 48. achtundfirzig thodja khend s mit gundul Mihály gazda nem a pucsulyába thapusthák a deákpárti khürtesek szegény Salamunt zászlusthul egyött azirt, hugy volt korázsija rebellálni. Ogy oda thapusták thodja khend, hugy még musthan is uttan van a purtréja a sárban. Nem khépviselük khellenek musthan lássa khend! hanem khépmotatók!

Mihály: Na szomszéd! ugyancsak lármáznak a kormány és deákpárti lapok, hogy a baloldal kilépett a delegátióból.

Iczik: Nem csopán azirt hallja khend!

Mihály: Hát ugyan miért?

Iczik: Hát mert a vidék hangulatárul pár nap utha nem khedvezü szél fojdogál rájok . . . a vidékhi khüz. vélemény a baluldal mellett van . . s ezeknek a jubb oldali lapuknak pedig thodja khend ulyan tulajdunságuk van mint a szamaraknak, akhur urdithanak legerősebben, mikhur rusz időt éreznek.

Adoma.
(Pályázik.)

Elment a falusi szolgáló a városba, hogy onnét légyvesztö papirost is hozzon.

Bemegy tehát egy boltba s kér ott olyan papirost a mitől a legyek elvesznek.

A boltos elmés ember lévén, oda nyom a vászoncselédnek markába egy nyaláb „B o r s s z e m J a n k ó t“ s azt mondja neki:

Ne lányom! ettől nem csupán a legyek hanem még az ebek is megvesznek.

Ludas Matyi gyorspostája.

Tisztelettel tudatjuk előfizetőinkkel, kik K o s s u t h é s f i a i n a k örökbecsü leveleit megrendelték, hogy azokat egytől egyig e hó 9-én és 10-én expediáltuk. Hiszszük, hogy a példányok mai napon már mindenkihez megérkeztek; ha mégis valamelyik t. cz. megrendelő azt meg nem kapta volna: sziveskedjék a felszólamlást nyilt levélben megtenni.

Ludas Matyi 1869-i nagy naptárának expediálását szinte megkezdjük e hó 20-án s tiz nap alatt mindenki megkapja.

Vidéki **könyvárusok** és **könyvkötők** nagyban **25%** elengedéssel rendelhetik meg.

Lakváltoztatás.

Van szerencsém tudatni a nagy érdemü közönséggel, hogy **kényszer szállásomat** a drabant kaszárnyából a **Lipot utcza 26-ik** szám alatt lévő f ö l d s z i n t i r e s i d e n t i á b a tettem át, s miután amnestiaért folyamodni legkisebb kedvet sem érezek magamban, alkalmasint itt is t e l e l e k.

Előfizetőimmel, elvtársaimmal, barátaimmal, hitelezőimmel (de adóssaimmal is) kik megakarnak látogatni, ezeket tudatni kötelességemnek tartottam.

Kelt uj kóterresidentiámban f o g s á g o m 8-ik h a v á b a n nov. 15 én 1868.

MÉSZÁROS KÁROLY,
Ludas Matyi és a Népszava kiadótulajdonosa.

Rajzoló **Blumberg.** | Felelős szerkesztő: **BÉNYEI ISTVÁN.** Kiadó-laptulajdonos: **MÉSZÁROS.** Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18.